

СВОБОДЕНЪ ГРАЖДАНЪ

ОРГАНЪ НА ВАРНЕНСКОТО ЛИБЕРАЛНО БЮРО.

В. „Свободенъ Гражданинъ“ ще излиза единъ пжъ въ седмицата: Среда. Цѣната му е за година 6 лева, а за половинъ година 3 лева въ прѣдплата. За странство, за една година 10 зл. лева, а за половинъ година 5 зл. лева. За обявления на първата страница се плаща прѣдплатено по 15 ст. на дума, на 2 и 3 стр. по 10 стот. на дума, а на четвърта страница по 3 ст. Вечерко, което се отнася до вѣстника, испраща се до администрацията му въ г. Варна, Единъ брой 15 стотинки.

Редакторъ: Вѣжилъ Райновъ.

„Безсѣвѣстността на нашитѣ оппозиционни вѣстници“.

Нѣкой си подписанний „З“ надрашилъ въ брой 327 на в. „Миръ“ една дълга статия подъ горния громъкъ надсловъ. Като пророкува за нѣкакво си *моментално* (въ една или 5 секунди?) загинване на една партия, тоя господинъ подписанъ Z, рѣкълъ да се „занимае“ поне съ единъ изборъ. И се занимаелъ съ Варненския. И, знаете ли, че бай подписанний Z плувналъ въ услада: намѣрилъ въ брой 19 на вѣстника ни „нѣкои признания, които още единъ пжъ (кога е първий?) показватъ, дори за читатели отъ редоветѣ на Радославова, че избора е билъ съвършено (неможеше ли и безъ съвършено?) редовенъ и свободенъ“. Съ това, разумѣва се, „още единъ пжъ“ този подписанний оправдава надписаното, т. е. „безсѣвѣстността на нашитѣ оппозиционни вѣстници“. Пасливецъ, на ли? И ние рѣкохме да се „занимаемъ“ поне съ една епохална консерваторска аргументация.

И така, г-нъ подписанний Z, да се занимаемъ и да видимъ, кой, вий ли сте „безсѣвѣстенъ“, на ако щѣте единъ „бѣсенъ“ фондофилъ, или пъкъ ний. Да започнемъ.

Твърдите, че сме правили признания, разбира се, „незабѣлзано за лъжеца-журналистъ“, какво изборитѣ сж станали съвършено свободни и редовни. И това извличате отъ ония пассажи на статията ни, съ които се констатира: 1) че въ Варненската изборна околия има елементъ хюкюматчийски и 2) че нито едно село не останало не посѣтено отъ агентитѣ на властѣта.

„Значи, казвате Вий, хюкюматския елементъ въ гр. Варна, като му се прибавятъ и още отъ Българи и Гърци 500 гласа възлиза на 1500. Сега да дойдемъ пъкъ за (трѣбваше *до* или *отъ*) околнята, за селектитѣ избиратели отъ Варн. околия, които тоже сж гласували въ гр. Варна“.

Цитата отъ статията ни свѣршенъ, вий пуцате юздитѣ на божественната си логика, за да ни бичува немилостиво.

„Нита се сега (види се че тукъ трѣбва да се чете по *столюски*), казвате Вий, щомъ такава агитация (добръ, че допущае такава) е направена изъ селата отъ правителственитѣ лица . . . , не допуца ли поч. редакция на „Св. Гр.“ че отъ всичкитѣ села на Варн. Околия . . . , все артакъ сж могли да *убѣдятъ* 1500 селени да дойдатъ въ града на 17 Ноемврий и съзнателно и свободно да гласуватъ за правителств. кандидати. . . . Е, нита се тогава, защо вкате, че изборитѣ не били свободни?“

Това извлѣчение, изъ статията ви, мислимъ, е достатъчно за да убѣди всѣкого, на дори и васъ, че вий, г-не подписанний, сте или съ семкова логика или пъкъ хазъръ-мектубчия, защото, иначе не бихте правили тѣзи побѣдигелски изчисления. Гдѣ, наистина, ний твърдимъ, че *само въ гр. Варна* има 1000 души хюкюматчийски елементъ! Казвайте, г-не подписанний-недоподписанний! Нека прѣдадемъ пассажа, който ви е далъ поводъ да станите Белгийски Архимедъ. Ето го:

„Прѣди всичко, нека добръ се запомни, че въ *нашата избирателна околия*, а особено въ гр. Варна, изобилствува елементъ хюкюматчийски, т. е. изборенъ

добитѣкъ, който винаги се върта въ полицейскитѣ кола. Това сж Арменцитѣ, Турцитѣ, Хамалитѣ и Циганитѣ. Като прибави е къмъ тѣхъ и хлѣбонетитѣ: градеки названги, пожарникари, пѣждари, агенти, писари и цѣлъ сонмъ държавни служители, ще добиете кръглата цифра 1000 *съзнателни* избиратели, вързани въ кърпата на славния екзе-магистратъ Венедиктъ Попповъ“.

Кой уменъ и честенъ челоуѣкъ ще може да твърди, че въ горния пассажъ се съдържа исповѣдъ, какво *само въ града Варна* има 1000 души хюкюматчийски, вързани въ кърпата на славния Венедиктъ? Не е ли повече отъ ясно, какво въ него се говори: 1) че хюкюматчийския елементъ изобилствува въ цѣлата избирателна околия; 2) че тоя елементъ се срѣща повече (особено) въ гр. Варна; 3) че той се състои отъ турцитѣ, циганитѣ, арменцитѣ и хамалитѣ и 4) че този изборенъ добитѣкъ плюсъ общ. и държавни служители дава 1000 съзнателни гласа на хюкюмата. Допущате ли вий, г-не подписанний, че „осебѣме“ *с-з-н-а-т-е-л-н-и-мъ* съ „единственъ“ или „само“? Ако такава нѣщо вапа учена милость приема, тогава, несъмнѣнно, безупрѣчно би било твърдението ви, че ний сме исповѣдали, какво *само въ гр. Варна* хюкюмата ималъ 1000 изборно-добитѣшки гласа. Ето и друго съображение за че безсѣвѣство ни приписвате нѣкакво си признание за 1000 хюкюматски гласа *само въ гр. Варна*. Ний казваме, въ цитирания пассажъ, че хюкюматчийския елементъ се състои отъ *турци, цигани, хамали, арменци*, като изключваме българитѣ, гърцитѣ и гагаузитѣ.

За да се твърди, че нашето признание за 1000-та гласа се отнася само до избирателитѣ отъ *града Варна*, трѣбва да се допусне, че въ селата нѣма нито турци, нито цигани, А вий, г-не подписанний, допущате ли това? Не ли ви е извѣстно, че чалмитѣ сж тѣй много въ Варн. села, щото, ако се споразумѣтъ, ще неспратитѣ тъкмо 3-ма свои доблестни прѣдставители въ Събранието.

Значи, вий сте „лъжецъ-журналистъ“, като ни приписвате исповѣдъ за че само въ *гр. Варна* имало 1000 души хюкюматчийски елементъ. Значи още, че основата на вашата аргументация е донкихотска, а въ послѣдствие и изводитѣ ви сж дивни. Веднажъ установено, че ний сме дали на хюкюмата 1000 гласа изъ мѣжду турцитѣ, циганитѣ, арменцитѣ и чиновницитѣ (хамалитѣ сж само въ Варна), *въ цѣлата изборна околия*, а не само въ гр. Варна вий ще трѣбва вече да разсжждате не така, както сте сторили въ статията ви; ще трѣбва да дхрите връхнината на 1000-та гласа мѣжду гърцитѣ, гагаузитѣ, българитѣ въ *цѣлата околия*, а не мѣжду: 1) Варненскитѣ избиратели: българи, гърци и гагаузи и 2) селянитѣ-избиратели. Нека ви оставимъ да подновите смѣтанието, а ний да продължимъ.

Като привеждате пассажа отъ статията ни отнасящъ се до фалшификациитѣ, вий, г-не подписанний-недоподписанний, провинквате се съ Архимедова радостъ:

„Много умно казано, Г-нъ Райновъ, при всичко, че урнитѣ бѣхж почти недостжпни за оппозиционеръ... въ такъ безпийскитѣ способи можехъ да се забѣл-

жатъ отъ всѣкъдъ и отъ всѣкого. Самъ Вий — сте били при самитѣ урни и при самото бюро. Е, добръ, нѣма да откажете, че Вий сте единъ оппозиционеръ, на ако имате правото даже *единъ бѣсенъ отъ гладъ* оппозиционеръ. Накъ отъ статията Ви се вижда, че до Васъ били Ксантовъ и Коларовъ, тоже *оппозиционери*, на които посочвате като на свидѣтели. Защо тогава си кривите душата и казвате, че урнитѣ бѣхж почти недостжпни за оппозиционера? И защо толкова много милѣте да се нампра около урнитѣ оппозиционера: не затова ли, за да можете въ единъ мигъ съ случване ние урнитѣ, или скѣсване списѣцитѣ, да развалите избора на хюкюматчийския елементъ, съгласно рецептурата на Вашитѣ шефове.“

Е, артакъ, г-не подписанний-неподписанний, тукъ вече Vous vous écarguez! Нѣма ли милость, бе джанхмъ! По тоя пассажъ отъ статията Ви ще направимъ слѣднитѣ бѣлѣжки: В. „Св. Гр.“ не е личенъ органъ на г-на Райнова, а е органъ на мѣстното либерално бюро; списва се отъ редакционенъ комитетъ, а не само отъ г-на Райнова. Видѣйки така, крайло некоректно постѣпвате, г-не Z, като атакувате личността на г-на Райнова. При това, да бжде челоуѣкъ „бѣсенъ отъ гладъ“ е хиляди пжти по-прѣдпочтително отъ колкото да бжде бѣсенъ отъ проститутранье съвѣстѣта си за нѣколко лева, какъвто, не се съмнѣваме, трѣбва да сте Вий, г-не Z! Сега да продължимъ. Ний не казваме, въ цитирания отъ Васъ пассажъ на вѣстника ни, че урнитѣ бѣхж недостжпни за оппозиционера, а, — „бѣхж *почти* недостжпни. . . .“ Види се, че Вашия философски умъ не дава никаква стойность на тия дреболии: „почти“, „приблизително“, „около“ и пр., или пъкъ Вашата съвѣстопродажна бѣснота не Ви дава възможность да ги забѣлѣжите. И така, г-не неподписанний, урнитѣ бѣхж *почти* недостжпни, слѣдователно все е могълъ нѣкой, поне единъ (въ всѣкой случай, не е това г. Райновъ, защото него день той бѣ въ гр. Балчикъ) да се доближи до тѣхъ и да забѣлѣжи нѣкои фалшификации. Туи, обаче, не ще рѣче още, че урнитѣ сж били *достжпни* за оппозиционера. Да не би Ваша умность, аргументирайки отъ това, че е казано оппозиционера, а не оппозиционеритѣ, да заключава, че ний сме твърдели, какво нито за единъ оппозиционеръ не сж били достжпни урнитѣ! Ний не сме далече да допуснемъ у Васъ подобна логика! Вънъ отъ това, ний не сме казали; че всичкитѣ фалшификации сж констатирани, но че *никой* отъ тѣхъ, бидейки явни, можехъ да се забѣлѣжатъ отъ всѣкого и всѣкъдъ. Ваша умность нѣма ли да се съгласи, напр., че всѣкой и отъ всѣкъдъ (разумѣва се въ оградата) можеше да забѣлѣжи, какво бюлетинитѣ не сж вземахж направо отъ избирателя, че мнозина *малолѣтни* се ливавахъ да гласуватъ, че едни и сжщи лица идвахъ да гласуватъ два пжти? Трѣбва ли да бждемъ до урнитѣ за да забѣлѣжимъ: 1-о) че едно лице, което се опѣтва къмъ урнитѣ съ бюлетинъ въ ржцѣ, е малолѣтно; 2-о) че едно лице, което е призовано веднажъ подъ извѣстно име, подава бюлетина, а слѣдъ това сжщото лице се обажда втори пжтъ подъ друго име; че призованний по списѣка избирателъ не доближава до члена на бюрото, а подава бюлетина си чрѣзъ нѣкой градеки агентъ? Не е ли достатъчно да бждите само въ

статята, гдѣ сж урнитѣ, макаръ и заобиколени
отъ всички съ разни нещастници като
Ваша милос о за едно парче хлѣбъ про-
даватъ и . . .

А пъкъ сме посочили въ статията си
тъкмо такива оелгийски способи, които могатъ
да се заблѣжжтъ отъ всеждѣ и отъ всекого,
освѣтъ отъ пасмината на ваша свободна милостъ.
Послѣ, вий, г-не неподписанный хлѣбонете (не
се съмняваме, че сте отъ тая сорта), оскърбя-
вате г-да Ксантовъ и Коларовъ, като ги третирате
за *най-развратни хора*, споредъ великия
чибукчия-блюдолизецъ. Г-нъ Д-ръ А. Ив. Ксан-
товъ и г-нъ Т. П. Коларовъ, мѣстни адвокати,
сж видни членове отъ „народната“; първий е и
членъ отъ общ. съвѣтъ. Добрѣ щѣхте да на-
правите, г-не неподписанный, ако се справихте
у г-да П. Бобчевски, Ж. Жековъ, Н. Енчевъ
и др. полицейски избраници отъ нашия окръгъ,
за да не извършите подобно прѣтѣжление: да
обявявате развратни (оппозиционери) двама крѣп-
ки стѣла на тукашната полицейска-народна
контора. Обясняваме си вашата непростима грѣш-
ка! Вий, *безмърно съвѣстенъ* народникъ, не до-
пуцате, че лицата, на чието свидѣтелство се
поззоваваме, сж неразвратни, или, иначе казано,
вий ги считате за развратни само за това, че
тѣ, ако и народници, не сж като васъ . . . ! „Не
затова ли, за да можите въ *единъ мигъ* съ счуп-
ване урнитѣ или скъсване списъцитѣ да раз-
валите избора . . .“ Вий трѣбва да сте много
чевръстъ, г-не З! Партията загива *моментално*,
а изборитѣ се развалятъ въ *единъ мигъ*! Ами,
като изброявате способитѣ за развалянето из-
бора, защо сте тѣй снисходителенъ къмъ насъ,
та не посочвате на други способи: *подпалване*
зданието, вдигането му съ взривни вещества,
убиването членоветъ на бюрото, пускане чумица
въ изборното мѣсто и, най-сетнѣ, храчки въ мѣ-
зската ви мутра! . . .

Това е малко за протитуткитѣ на печат-
ното слово!

Власть и семейство.

(Изъ едно углавно дѣло на Варненския Окр. Сждъ)

Варненския Окр. Сждъ, III углавно отдѣ-
ление, въ публично съдебно заседание на 3 Де-
кемврий 1896 г., разгледа углавното дѣло No. 644
1895. Това дѣло има слѣднитѣ обстоятелства:

Дѣвицата К. В., жит. отъ село А., Новосел-
ска околия, пристанжала на момъка Ж. М., жи-
тель отъ сжщото село. Момъка не билъ отбилъ
военната си повинностъ и за това не били вън-
чани двамата млади. Нѣ дѣвицата не се връща
вече въ бащиния си домъ, останжала при момъка,
въ неговия домъ. Момъка прибрзвалъ да отбие
военната повинностъ. Живъ и здравъ, слѣдъ цѣли
двѣ години, той се връща изъ редоветѣ на вой-
ската. А момата, вѣрна на думата си, не на-
пустяла новия за нея домъ, останжала въ него
като въ свой. Разумѣва се, че прѣзъ двѣтъ го-
дини на службата момъка е успѣвалъ да има
отпускъ, посѣщавалъ домътъ си, гдѣто неговата
Джулиета го е посрѣщала и испращала съ чи-
стото сърдце на върната догробна другарка.
Обаче, за голѣма скръбъ на младата двойка, сел-
ския попъ отказва да ги вънчѣе, възъ основа на
някакво каноническо правило: младитѣ били
„пуста роднина!“. Нѣ че родството не било нито
отъ въсходяща линия, нито отъ нисходяща, нито
отъ сръбрѣнна; че то е *сватовина* и още V
стъпенъ, това нищо не значи: не можало да се
позволи вънчило. А природата не ще да знае
човѣшкитѣ закони и канони; млада двойка е
вече обладана отъ нѣжнитѣ родителски чувства
и се радва на своя рожба. Нѣ, о! жестоки прави!
тая божественна връзка отъ чадото на младитѣ
родители не е била въ състояние да омилостиви
нито попъ, нито митрополитъ, нито даже Св.
Синодъ: съ еднаква твърдостъ и каменносърдеч-
ность тия смиренни прѣдставители на небото от-
върщатъ лице отъ младото семейство. Разумѣва
се врѣмето не чака никого, годинкитѣ се из-
низватъ, тѣ се нарѣждатъ 1, 2 и 3 отъ съпру-
жеския животъ на нанитѣ млади, нѣ вън-
чанието терзае непорочнитѣ имъ души, а осо-
бенно пъкъ на старитѣ въ тѣхни домъ — свежъръ
и свежърва. Най послѣ бащата на младия ро-
дителя прави единъ отчаянъ опитъ за исхода-

тайсгвуване многожеланото вънчило: той се о-
брѣща съ писменна молба до г-на Варненския
Окр. Управителъ. Въ молбата, като се излага
случая, дава се да се разбере, че, освѣтъ гроба
нищо друго не е въ състояние да раздѣли не-
говия синъ и снаха и се съобщава, че тѣхното
положение на вънчани се отразява несправ-
нено по-злъ за православнитѣ християнски пра-
ви отъ колкото ако се вънчжтъ. Резултата на
тая молба е особено оригиналенъ: тя е която
дава поводъ за чудновати административни рас-
порѣдби и която най-послѣ ражда съдебното
дѣло. Прѣдставѣте си, читателю, че г-нъ Окрѣж-
ний Управителъ Венедиктъ Поповъ, слѣдъ като
узнава по официаленъ начинъ, че младитѣ *сватове*
сж въ V стѣпенъ и че духовната власть отказала
да ги вънчѣе, отправя до Околийския Началникъ
прѣдписание (№ 10462 отъ 12 Ноември 1894
год.), съ което като прѣдписва на Н-ка да съ-
общи на просителя, че по родствени причини,
брактъ не се позволява въ сжщото прѣдписан-
ие, сж написани дословно още и слѣднитѣ ду-
ми; . . . „поради което момата *безъ друго* трѣбва
да се отдѣли отъ момъка, ако и да има дѣте“. Въ
това гениално прѣдписание, излъзло отъ ве-
лемждренната глава на единъ ексъ високъ ма-
гистратъ, ние намираме непълнота: а) не е по-
соченъ *начина*, по който да се отдѣли „момата“?
б) какъ трѣбва да се дѣне „момата“, защото баща
ѣ не ѣ приема? в) какво да се стори съ дѣтето
на „момата“? — Нѣ Окол. Н-къ излиза по-уменъ
отъ своето началство и не изпълва неговото
прѣдписание: той натъварва селския кметъ, та
съставя актъ (отъ 31 Февруари 1895 г.), съ
който се констатира отказването на двойката
да се раздѣли. Акта се праща на Мирвия Сж-
дѣ, за наказание, защото нещастната двойка
не изпълнява исканията на полицията. Мирвия
Сждия завежда углавно дѣло № 480/95 и въ
сжд. заседание постановява прѣсжда, въ която
свѣтлия съдебски умъ избликжтъ съ всички свой
авторитетъ — осждадатъ се двамата млади по чл.
88 отъ Мирвия Наказ. Уставъ, за *непотрѣб-*
ство (!!!) на 60 лева глоба!

По апелатив. редъ Варн. Окр. Сждъ, въ
съгласие съ заключенето на прѣдставителя на
Прокурорския Надзоръ, слѣдъ като разгледа
дѣлото въ публично съдебно заседание, поста-
нови прѣсжда, съ която нещастната двойка се
признава за невиновна и се освобождава отъ
всека отговорностъ.

Върху случая ние доста бихме се распро-
стрѣли, ако ни позволяваше мѣстото, нѣ ще се
задоволимъ за сега само да попитаме прѣдста-
вителитѣ на духовната власть: при свършени
фактъ отъ младата двойка, при нейното роди-
телско положение съ 2—3 годишно дѣте, при
далечната (последни отъ запрѣтителнитѣ за брака)
родствена степенъ — V ст. сватовина, трѣбва
ли да се разори едно сжществуеще вече семейно
огнище? Това разорение съставлява ли такъва
необходима общественна данъ за упазване ре-
лигиозно-нравственнитѣ чувства на християн-
ското стадо и то ли е единото единствено срѣд-
ство? Ние мислимъ съвсѣмъ противното. Ние
положително знаемъ случая съ много по близки
родственици, които сж вънчавани и то безъ да
е прѣдшествовано вънчанието съ *свършено дѣло*
между младитѣ; а въ занимающия ни случай,
съ *свършеното дѣло* още повече трѣбва да се
позволи вънчанпето; то даже се налага отъ хри-
стианския разумъ. Думата иматъ духовнитѣ прѣд-
ставители, за които собствено се рѣшихме да
дадемъ гласностъ на една отъ многото распорѣдби,
съ каквито несъстоятелно се подкрѣпя религиоз-
ността и нравственността между православнитѣ
християни.

Х. Х.

Единъ прѣданъ служителъ на „Самоот- хвърлення“.

Шумненското Околийско Учителско Дру-
жество обявява, че въ Недѣли — на 1-й того —
слѣдъ черковния отпускъ, г. Жеко Бакаловъ
ще държи сказка върху темата: „*Личната и*
Политическа Правдивостъ“. Мѣсто за събра-
нието, както винаги въ такива случаи, бѣ опрѣ-
дѣлено салона на педагогическото училище, т. е.
въ здание, съградено отъ гражданитѣ и поддър-
жано отъ окр. съвѣтъ толкова години. Не знажъ,

какъ и защо, изискала се е и разрѣшението на
самоотхвърления министръ, което веднага се
получило телеграфически. (Споредъ насъ нямаше
защо да се иска разрѣшение отъ министерството,
защото зданието нито е държавно, нито пъкъ
частна собственостъ на многогодишния стам-
булски скитникъ Величковъ).

Нѣ каква сгодна случайностъ за експлоа-
тиране отъ „просвѣтителъ“ служителѣ на народ-
ното просвѣщение, прѣдстави тоя чисто мѣстѣнъ
и съ образователно значение въпросъ!!! Имайте
търпѣние, читателю, да изслушате слѣдующата
комедия, достойно изиграна отъ Величковия слу-
жителъ, инспектора на народнитѣ училища въ
Шумн. учебно окръжие, г. Ранковъ, за когото
аналитъ на политическия ни животъ казватъ: че
господство му, учил. инспекторъ, въ минжлия ти-
рански режимъ се подвизавалъ *патриотически*
съ извѣстия и прочутъ тогава *депутатъ-сдѣр-*
жателъ въ Шуменъ; че, като студентъ въ Вис-
шето училище, тоя инспекторъ на училищата е
билъ редовенъ *ораторъ* (?) при посрѣщанията и
испращанията въ Софийската гара на разни го-
лѣмци; че слѣдъ 18 Май ималъ куражъ да
държи рѣчь и на *самоотхвърления* министръ въ
Търново, вслѣдствие на която билъ назначенъ
за инспекторъ на Шумн. учебно окръжие, — и че
сега изисквало се нѣщо *ново*, съ което да за-
свидѣтелствува прѣданността и върността си
къмъ народната партия, за да заякчи мѣстото
си и по тоя начинъ да се има прѣдъ видъ за
бжджщи облаги и награди.

Згоденъ случай му се прѣдстави съ въпросна-
та скаска на многоуважаемия Шумн. гражданинъ
г. Ж. Бакаловъ. Като надаренъ съ остро политичес-
ко обоняние, той прибрзва веднага да телеграфира
на шефа си министръ въ тая смисълъ: че г. Бака-
ловъ е *отявенъ оппозиционеръ* на днешното скър-
пено министерство и че, ако му се позволи училищ.
салонъ, — ще произнесе рѣчь нецензурирана, съ
която много ще се напакоисти на „Партията“. Вслѣдствие на това инспекторово ходатайство,
самоотхвърления Величковъ, въ сжботата сръщо
недѣля — прѣзъ ноцта — телеграфически запо-
вѣдва да не се допуца г. Бакаловъ да държи
рѣчта си и да се не пуца никой гражданинъ
въ училището!

Доблестнитѣ Шумненски граждани се
възмутили отъ това распорѣждане на минис-
тра, а още повече и за туй, че се билъ по-
слушалъ единъ повилѣлъ за службата си ин-
спекторъ, койго до вчера се е слагалъ прѣдъ
всекого, като светогорски калугеръ. При всичко
това, рѣчта на г. Бакалова била изслушана въ
читалищния салонъ отъ многобройна публика,
макаръ и да не било сгодно мѣстото за слу-
шателитѣ.

Пакъ по ходатайството на Училищ. Инспе-
кторъ Ранковъ салонътъ не се отпустяжлъ и на
Учит. Дружество, за да даде прѣдставлението
си на пиесата „*Тясто кокалче*“ въ полза на
бѣднитѣ ученици.

Ний ще бждемъ снисходителни къмъ прѣ-
калеността на Инспектора-партизанъ, защото,
при днешната вавилония нѣ скърпената *народно-*
полицейско-шайкаджийско-спекулантска сбирчи-
на, всекой, отъ категорията на „*трудолюбивитѣ*,
характернитѣ, честитѣ и способнитѣ хлѣбоисти,
има право да прави-струва, по какъвто и да е
начинъ, за да задържи *достойно* занимаемата си
и прѣзъ *проздобера*, слѣдъ 10 Май 96 г. — дадена
служба, както и да се труди съ разни *доблести*
да авансира отъ една степенъ въ друга, или
да си подложи за коледнитѣ подарѣци. Инспек-
тора Ранковъ е единъ отъ тия скромни служи-
тели, които, въ царството на блѣскавитѣ дѣла,
когато — споредъ думитѣ на в. „Миръ“ П. Ц.
Височество, *любимия ни господаръ, дава пълната си*
солидарностъ на правителствения патриотизмъ“ (?)
(бр. 227 първата статия), — гледатъ да се здо-
бихжтъ поне съ благоволенieto на министра си
и да се закрѣпжтъ по-дълго врѣме на служби-
цата си.

Сжщото снисхождение изискваме и отъ
шумненскитѣ граждани спрямо тоя *убогъ* по всички
инспекторъ, койго, при по-друго отнашение съ
тѣхъ въ тоя случай, сигурно би си изгубилъ
службата верѣдъ зима и би станжлъ прѣдметъ
на дълбокого имъ съчувствие и съжаление. Шум-
ненци поне сж опитвали тия нещастия въ ми-
нжлата и сегашна патриотическа епоха, когато
тѣхнитѣ съграждани бѣжъ гонени, прѣсѣлвани

и разпръснати като, пилци по разни затътитени места из Дѣлиормана.

Другдѣ, обаче, шумненскитѣ граждани трѣбва да насочятъ негодуванието си и клетвите си. Нека тѣ се попитатъ: било ли е време при турското управление, когато тѣхнитѣ дасали—Войниковци, Блъсковци и други народни труженци сѣ ги събирали въ празниченъ день, слѣдъ черковния отпущкъ, съ писмени билетчета, на събрания, въ които сѣ си ризивали теми много по-внушителни, патриотични и опасни за тогавашното турско правителство отъ тая на г. Бакалова — било ли е, казваме, време да видятъ нѣкое турско запѣне да се испрѣчи прѣдъ вратата на училището и да имъ каже: „забранено е, идете си по работата“? — Съвременницитѣ на турското управление сѣ просълзени очи ще ни отговорятъ, че не само това, ами и много други безобразия отъ тия що видѣхъ да ставатъ до сега въ свободна България, не сѣ нито виждали, нито сѣ си помислювали.

Безобразието, което въ тоя случай е извършилъ „интелигентния и самоотхвърления К. Величковъ“, е нечувано и невиджано. То може да се обясни само съ отпадналата морално негова ниска душа, вслѣдствие многогодишното му скитничество по стамбулскитѣ шангани и съ желанието му да отвлече гражданитѣ отъ всѣкакъвъ умственъ интересъ прѣзъ зимното врѣме. Величковъ, съ това запрѣщение на Шумненци да се събератъ въ училищния салонъ да послушатъ една политическа скаска, като че имъ казва: „идете по шанганитѣ; ако нѣмате такива, отворете си — азъ знамъ, че имате тамъ достатъчно свободни съдържатели, които, като базунци се тикатъ сега изъ димитѣ на народницитѣ!“

Нъ скоро доблестнитѣ Шумненци ще ударятъ плъсницата на тоя „Люксембургскій махзарджия“!...

Недосегаемитѣ убийци.

„Това писмо да се отвори слѣдъ смъртта ми. Въ него има нѣкои тайни на моитѣ политически противници, които народа и правосъдието трѣбва да узнаятъ.“

София, 16. III. 95

С. Стамболовъ.

КРОЕЖА ЗА УБИВАНИЕТО МИ.

1. На 15 Мартъ 1895 г. е ходилъ у дома на Г. Славковъ, Хр. Захариевъ отъ Самаковъ и му е съобщилъ, че Начовичъ и Наумъ Тюфекчиевъ сѣ устроили една чета отъ 10—15 души, която по всякой начинъ ще търсе да ме убие. Тия разбойници се помѣщаватъ въ хотела на бр. Иванови и въ локала на Робчето. На убийцитѣ, ако би да се уловятъ, Начовичъ е обещалъ, че нѣма да бѣдѣтъ осѣдени на смъртъ и че слѣдъ една година затворъ ще изработи помилването имъ отъ княза. Начовичъ дава пари на Н. Тюфекчиевъ, за да поддържа разбойницитѣ. Начовичъ и Тюфекчиевъ се срѣщатъ и говорятъ почти всяка вечеръ за убийството. Хр. Захариевъ е казалъ, че вече имало разпратени писма по провинцията до върнитѣ, въ които се съобщавало за проектираното убийство на Стамболова и се давало наставления, щомъ то стане, да се пратятъ въ София до княза и газетитѣ благодарителни депешни, че страната се била избавила отъ тиранина. Назначението на тия депешни било да намалятъ ужаса и ефекта на грозното убийство.

Помощници на Наума по горното убийство сѣ братия Минко и Тошо Иванови. Тия двама злодѣйци, понеже сѣ дѣста лукави и понеже знаятъ, че слѣдъ убиванieto ми, ще бѣдатъ уловени отъ съдебнитѣ власти, и понеже не довърватъ на Начовичовитѣ обещания, правятъ сега постъпки да се помиратъ съ мене. За това помиряване сѣ турили посредници Гатева, Гарибова и Калиакчиева. Това помирение братията Т. и М. Иванови настояватъ чакъ по-скоро да стане, защото, види се, вече се приближило врѣмето за изпълнението на заговора.

Хр. Захариевъ е съобщилъ още Славкову, че имало заговоръ за убиванieto на княза, въ който сѣ взели участие много офицери отъ Софийския Гарнизонъ.

Аврамъ Станишевъ е съобщилъ на г. Ил. Лукановъ, че единъ отъ тайнитѣ агенти на Столичната полиция му е съобщилъ за плана да се убие Стамболовъ отъ шайката на Н. Тюфекчиева, и че на тая шайка помага и самата Столична полиция, като ѣ съобщава, кога и какъ ходи С. Стамболовъ.

Стария Станишевъ, който приятелствува съ единъ мекедонскъ дебария, другари по затворъ на Боце Георгиевъ въ Дебаръ, казати Луканову, че и той знае за четата, която е наредена за Стамболова и молелъ да се съобщи Стамболову да се пази.

Наумъ Тюфекчиевъ, убиеца на Вълчева и Вълковича, е нарочно назначенъ въ бригадата за изучаванieto на централната линия, за да може, да стои безъ работа въ София и да се занимава съ ръководството на шайката. Като нагласи работата добръ, той ще излѣзе отъ София, за да не бѣде тукъ въ деня на убийството.

За това проектируемо убийство знае и Рачо Петровъ.

Знае ли нѣщо за него княза, не ми е познато; но никакъ не е чудно, ако и той има извѣстия за него. Тия свѣдѣния записахъ за да се знае, че ми е билъ извѣстенъ плана на убийцитѣ, и рано или късно да се търси наказанието имъ отъ приятелитѣ ми и дѣлата ми.

София, 16. III. 95.

С. Стамболовъ.

II. II. I. Начовичъ е съвѣтвалъ княза да приеме Тюфекчиева на аудиенция, за да има, види се, по-голямъ куражъ да извърши убийството. Той е говорилъ на Наума, че княза ще погледне съ добро око на това убийство, понеже мразилъ Стамболова като смъртта си. Наумъ поискалъ аудиенция, за да провери думитѣ на Начовича. Ще му се даде ли? Това не можъ да знамъ.

III. Зетъ ми Савва Муткуровъ умрѣ отъ болестта *ангина пекторис*. Тая болестъ той спечели, благодарение на малтретиранието, което княза му правеше всѣкой день. Муткуровъ нѣколко пѣти си дава оставката, но азъ все го придумвахъ да ѣ отгълни. Той умрѣ жертва на Кобурга.

III. Сжщата болестъ *angina pectoris* като че ме тази и мене отъ 2—3 мѣсеца пасамъ. Тая болестъ, ако ме улови и унищожи, за нежъ ще има да благодаря азъ, дѣцата ми и приятелитѣ ми пакъ на княза Фердинанда, който е дигналъ кръстоносенъ походъ за убиванieto ми.

16. III. 95.

Сжщия.

ИЗЪ ЧУЖДИЯ ПЕЧАТЪ.

Цариградъ, 12 Декемзрий. Днесъ се обнародва ирадето на Султана относящо се до амнистиране на участницитѣ Арменци въ последнитѣ смутове. Отъ амнистията се изключаватъ 84 души, които сѣ биле осѣдени на смъртъ и на които наказанието се замѣнява съ затворъ. Между тѣзи посѣдени се причисляватъ и Арменскитѣ владци на Витлисъ и Хаской, които ще се затворятъ въ единъ манастиръ въ Иерусалимъ. Полковника Мазаръ Бей не попада подъ тази амнистия. Условието на амнистията сѣ слѣдующитѣ: Арменцитѣ ще трѣбва изново да положатъ кѣтва прѣдъ патриарха или владцитѣ си за вѣрностъ; Патриарха и смѣсенія Свѣтъ гарантиратъ, че въ бѣдѣще Арменцитѣ ще сѣмѣтъ мѣрни; лицата, които ще се ползватъ отъ амнистията, ще бѣдѣтъ подъ полицейски надзоръ, съ изключение на осѣденитѣ на смъртъ, които, слѣдъ помилването отъ смъртното наказание, ще бѣдѣтъ пратени и затворени въ нѣкоя крѣпостъ, гдѣто ще можатъ да упражняватъ занятията си (!) и ще стоятъ, до гдѣто се поправятъ окончателно (!!!). На слѣдующий день отъ обнародване на Султанското ираде и въ отговоръ Арменския Патриархъ испратилъ официално комюнике, въ което слѣдъ, искаване чувствата на благодарностъ и признателностъ (!) на Арменския народъ по амнистията и молитвувания за дългоденствието на Султана (!!),—е казано при това, че *Арменцитѣ не знамѣтъ намѣренията и цѣльта на арменския комитетъ и че сѣ били излъгани (!!)*. Съ друго Ираде се съобщава, че въ вилаета на Хоранъ мирътъ се вѣстановилъ и че всички тѣзи областъ щѣли да бѣдѣтъ разпуснати. Сто деветдесетъ и петъ главатарии и други размирници ще се пратятъ на загочение. Реформи относящи се до администрацията, жандармерията и обществената безопасностъ въ скоро врѣме ще да послѣдватъ (*ad calendas graecas!* Б. Р.)

— Телеграфиратъ отъ Цариградъ до „Франфурскія вѣстникъ“ Руския посланникъ г. Нелидовъ има аудиенция при Султана и дълго свижалъ се съ Великия Везиръ, а вечерта се държа съ вѣтъ отъ посланницитѣ на великитѣ сили, относително въвеждане на реформитѣ, но рѣшенията потози въпросъ се държатъ много тайно. Освѣтъ предложението, които руския посланникъ е направилъ на Султана при аудиенцията, връчалъ му при това едно саморъчно писмо отъ Царя. Въ дворецовитѣ кръгове владѣе голѣма паника, тѣй като се вѣрва, че прѣдстои революция отъ страна на Младотурцитѣ, които сѣ раздразнили, поради многобройнитѣ последни арестувания. Прѣзъ тѣзи дни около 50 турски офицери нечезнахъ, за които на които и самитѣ имъ началници не знамѣтъ, тѣй като сѣ биле арестувани ношно врѣме, закарани въ Двореца и тамъ имъ се рѣши сѣдбага. Съ приказъ издаденъ отъ Двореца се забранява на всички офицери, които не сѣ отъ кръжока на Султана, да се доближаватъ до Илджъ—Кьоскѣ и се запо-

вѣдва на часовитѣ да арестуватъ всѣкого, който би се усмѣлилъ да прѣстъпи тая заповѣдъ — Телеграфиратъ отъ София: „публикувания въ нѣкои Английски вѣстници слухъ, спорѣдъ който прѣстонослѣдника не можалъ вече да продължава своето си религиозно въспитание въ Православието, тѣй като Принцесса Маря Луиза забранявала на Архимандрита Василии въспитанието на Принца Бориса, да встъпѣ въ Двореца, е чиста измислица и плодъ на зловната публицистическа фантазия на тия вѣстници“

ВЪТРЕШНИ.

— Тия дни ще има пакъ веселба въ българския дворецъ, защото се очаквалъ новъ гостенинъ — трете дѣте на Князь Фердинанда. II трети того е пристигнала въ София Оберъ Хеймастерината на княгината, жѣ А. Станчева съпругата на извѣстния Петербургскій дипломатически агентъ, Д-ръ Станчевъ и е слѣзла на гости у князь Фердинанда.

— Тия дни въ столицата се разглежда дѣлото по убийството на Сг. Стамболовъ. Ние не можемъ да даваме подробенъ отчетъ по тоя процесъ а се задоволяваме съ напечатване писмото на Стамбулова, което хвърга голѣма свѣтлина върху интелектуалнитѣ дѣйци на това пладнѣшко консерваторско злодѣяние.

— Четохме отговора на Генералъ Комаровъ къмъ Драганъ Цанковъ, публикуванъ въ в. в. „Миръ“ и „Прогрессъ“. Мѣжду другото, тоя човѣкъ пише и слѣдующето: „сегашния български режимъ, установенъ отъ вашия выдающъ се по талантъ Князь и прѣдставляемъ отъ Стоплова, е православенъ и славянски (? Р.). На изборитѣ него поддържа цѣлия народъ, (? Р.) нему е прѣдана войската, (? Р.) него благославя духовенството, съ него рѣка въ рѣка върви интеллигенцията, умътъ и талантътъ на вашитѣ видни писатели“. Тия вѣстници сѣ готовностъ даватъ място на това писмо, ама галиба тоя Генералъ подиграва и Княза и правителството съ тия думи. Иначе, ние ще си съставимъ мнѣние, че тоя човѣкъ е единъ дуракъ, та така прѣзъ просого гледа на работитѣ ни, когато всѣки знае, че именно тия, за които казва, че сѣ вървели рѣка въ рѣка съ Княза, сѣ противъ него, за голѣмо съжаление. Ние стоимъ по близо до тѣхъ отъ Комарова, та имаме прегенцията да знаемъ по добръ, съ каква любовъ се ползува Князь Фердинандъ въ България между вчерашнитѣ комплотажни и махзарджии.

— Софийскитѣ вѣстници съобщаватъ, че когато Стопловъ държалъ своята политическа ръчъ по отговоръ на тронното слово и при искаване думитѣ: „по сжщитѣ побуждения станахъ министръ при Стамбулова, по които азъ ходихъ и доброволетъ въ сѣрбско-българска война. За да запазѣ (отъ кого? Р.) България, азъ влѣзохъ въ компромисъ съ Стамбулова. Опасиваше се България отъ тия, които, както и днесъ, безъ да се въодушевяватъ съ моралъ и честностъ, ходяхъ изъ България да заблуждаватъ хората“, въ тоя моментъ си навели главитѣ: Величковъ, Маждаровъ, Гешевъ, Тодоровъ, Централни и др., по адресъ на които се отнасятъ изказанитѣ укорни думи отъ Стамболовия министъ.

— В. „Народни Права“ подъ заглавие „Не надѣйте се на Князие...“, като съобщава, че едно оплакване на нѣколко Бъовци, противъ полицията, Княза е испратилъ жалбата имѣза изслѣдование пакъ на сжщата полиция, която насилъ е карала оплаквачитѣ да опровергажѣтъ съдържанието ѣ, — прави слѣдующитѣ разсѣждения, за повѣдението на Княза, който отъ денъ на день вече пуца дълбоки корени въ България: „Народа е опълномошилъ Княза да надзирава министритѣ щото тѣ да изпълняватъ точно конституцията, за което народа му плаща заплатата по 5000 и словомъ петъ хиляди наполеона мѣсечно или 625,000 румѣлийски грошове на мѣсецъ. Като му плащатъ тая българитѣ се оплакватъ отъ дѣлата на министритѣ право на Княза си, който е по-долѣлъ кѣтва, че ще паси „свато и ненарушимо“ Конституцията. А какво, маслите, става съ тия оплаквания на жителитѣ на тая Калифорния...“

Граждани, чуите Евангелскитѣ думи: *Не надѣйте ся на князие... въ нихъ — бо нѣсть спасение...*

М Ъ С Т Н И.

Отъ положително мѣсто се научаваме, че Окржний Управител Венедиктъ Поповъ, още когато е билъ назначенъ Найдень Беневъ за Министръ на вътрѣшнитъ дѣла, си е подаль оставката, защото считалъ себе си обиденъ, че Беневъ, бивши неговъ секретаръ въ кассацията, толкова скоро и така незаслужено авагсиралъ; но приятелитъ му го въздържали, като му обещали, че ще се застъпятъ прѣдъ Стоилова за удовлетворението му. Понеже до днесъ не е последвало никакво удовлетворение, той сега на ново е възбудилъ тоя въпросъ и настоявалъ на оставката си. До колкото го познаваме, и Симеонъ Киряковъ да му стане министръ, пакъ нѣма да си даде оставката, така щото не даваме въра на тоя слухъ.

— Нашитъ полицейски стражари хайля уроци сж вземали отъ курса на градоначалника имъ. Расправятъ ни, че нѣкои отъ тия курсови стражари № № 30 и 20 на 1 Декември т. г., при дружавайки нѣколко арестанти, слѣзли въ Каспичанъ много пияни и се обръщали къмъ публиката въ ресторана по единъ хамалски начинъ. Независимо отъ това, пѣкъ стражара № 58 си купилъ единъ конгъ риба, та, когато си отивалъ въ отпускъ, до Османъ Пазаръ, по ханищата продавалъ рибата. Види се, градоначалника е държалъ лекции въ курса и по тия работи. Рибата отъ главата се вмириева, казва българската пословица. Какъвто е министра на полицията, такива сж и стражаритъ.

НАУЧНА ХРОНИКА.

— Научихме се, че познатия въ нашата отнографическа книжнина, г-нъ Дръ Иванъ Басановичъ, по покана отъ Министерството на Нар. Просвѣщение, е съставилъ и прѣдставилъ въ сѣщото Министерство „Инструкция за събиране на антропометрически свѣдѣния“. Инициативата е похвална. Гонимата цѣль е: изучаване населението въ страната ни въ антропологическо отношение. Знаймо е, антропологията, въ широка смисълъ, се занимава съ изучаване човѣка въ физическо и психологическо отношение. Физическата антропология има за прѣдметъ физическитъ свойства на човѣка и расовитъ му особености. Единъ отъ нейнитъ спомогателни клонове — антропометрията — се занимава не само съ измѣрване разнитъ части и органи на тѣлото, нъ и съ опрѣдѣленіе цвѣта на кожата, коситъ и очитъ. Ние видѣхме „инструкцията“ на г-на Д-ра Басановича. Тѣ се придружаватъ съ една „антропометрическа таблица“ отъ 86 рубрики. Тоя трудъ прѣдставлява особена цѣнностъ и сви дѣйствиува, добросъвестно старание и пълно знание на прѣдмета. До колко обаче Министерството ще съумѣе да нарѣди за оползотворението на „инструкцията“, за събираніето нуждни на „наука на антропометрически материалъ, бжджето ще покаже. Бонимъ се обаче да искажемъ нѣкоя особена надѣжда, защото въ миналото ни има много полезни дѣла започнати и изоставени въ мракътъ на забвениято.

 АПТЕКАТА Р. РУССЕВЪ, въ Варна,
търси ученикъ. Прѣдпочита непраскующъ.

3—2

ФИЗИОЛОГИЧЕСКИ КАРТИНИ

отъ Людвигъ Бюхнеръ, (Авторъ на сила и материя), стр. 265, 17 коли гол. 8, цѣна 2 лева.

Намира се за продавъ въ книжарницата на В. Вожиловъ въ Варна.

1—70—1

УЧИТЕЛЪ,

свършилъ съ отличие Педагогическо училище, съ три годишна учителска практика, приема да прѣподава частно уроци по всичкитъ прѣдмети отъ първитъ три класса на гимназията, освѣтъ иностраннытъ езици и прѣдмети отъ отдѣленіята. Желаящитъ да се отнесжтъ за споразумение до редакцията на в. „Свободенъ Гражданинъ“.

1—68—1

ВАРНЕНСКО ТЪР. АКЦ. ДР. „РЪХИТЕЛНОСТЪ“.

Търси се Дѣловодителъ-Кассиеръ.

Желаящитъ да заематъ тѣзи длѣжностъ, да подаджтъ заявленіята си до Прѣдсѣдателя на Дружеството. най-късно до 28 того.

Гаранцията опрѣдѣля настоятелството.

Варна, 17 Декември 1896 год.

1—69—1

Настоятелството.

ПРОДАВА СЕ

една къща двоетажна съ четри стаи и друга двоетажна съ 4 стаи и салонъ въ сѣщия дворъ отъ 300 квад. метра. Намѣрва се въ V уч. № 352, улица „Рилска“.

За споразумение до Лазаръ Мариновъ въ сѣщия домъ.

3—66—2

Отъ Сждеб. Пристави при Варн. Окр. Сждъ

ОБЯВЛЕНИЯ

№ 5883

Обявямъ, че за удовлетворение иска на Перуса Сираганевъ отъ Мехмедъ Салиевъ по изпълнителния листъ № 9150 издаденъ отъ Варненский Окр. Сждъ, слѣдъ мѣсець отъ послѣдното трикратно обнародване настоящето, ще произведж публична продажъ, съгласно чл. чл. 1009, 1021, 1025 отъ гражд. сждопроизводство, на слѣдующитъ отвѣтничови имоти, които се намиратъ въ землището на Индже кьо: Нива 15-2 дек. първа цѣна 121 лева; нива отъ 15-9 дек. — 127 л.; нива 70-1 дек. — 420; нива 131 дек. — 112 нива 20-7 дек. — 165; нива 6-8 дек. — 40; нива 25-2 дек. — 151; нива 41-8 дек. — 334; нива 93-5 дек. — 561; нива 12 дек. — 72; нива 10 дек. — 40; нива 31-2 дек. — 187; нива 81-7 дек. — 326; нива 9 дек. — 54; нива 40-7 дек. — 325; нива 45-6 дек. — 364; нива 96-2 дек. — 769 нива 20 дек. — 400; нива 41 дек. — 246; нива 66-8 дек. — 400; нива 28 дек. — 112; нива 38-3 дек. — 153; нива; 19 дек. — 76; къща въ Индже-кьой, заедно съ дворъ 1 дек. и ясакъ 10 дек. — 210 лева.

Желаящитъ да купятъ нѣкой отъ тѣхъ или всичкитъ, нека се явятъ въ канцеларията ми, гдѣто ще можжтъ да изучжтъ подробно описанието на имотитъ.

Варна, 29 Ноември 1896 год.

П. Сжд. Приставъ: Кутевъ.

3—65—2

№ 5885

Обявямъ, че на основание опрѣдѣленіето, № 1618 на Варненский Окржненъ Сждъ слѣдъ трикратно обнародване настоящето ще произведж публична продажъ, съгласно чл. чл. 1021 и 1025 отъ Гр. Сждопроизводство, на една къща въ Дедекьой, състояща се отъ двѣ стаи, хамбаръ, оборъ, пѣвникъ и дворъ около два декара, останжала отъ покойния Янчо Стоевъ. Първа цѣна 440 лева.

Желаящитъ да ък купжтъ нѣка се явятъ въ канцеларията на пристаството.

Варна, 29 Ноември 1896 год.

П. Сжд. Приставъ: Кутевъ.

3—2

№ 5974.

За удовлетворение иска на варненца Атанасъ Фурунджиянъ отъ Петра Атанасовъ по изпълнителния листъ № 3190 издаденъ отъ Варненский Окр. Сждъ, обявямъ, че ще произведа втора публична продажъ, съгласно чл. чл. 1009, 1021, 1025 отъ Гражд. Сждопроизводство на слѣдующитъ отвѣтничови имоти: къща отъ три отдѣлни сгради, подъ еднага има дюкянъ. Първа цѣна 2500 л.; половина отъ единъ камѣкъ воденица — 3000 л.; нива 23 дек. — 138 л.; нива 20 дек. — 120 л.; нива 24 дек. — 144 л.; нива 16 дек. — 96 л.; нива 23 дек. — 184 л.; нива 30 дек. — 180 л.; нива 22 дек. — 177 л.; нива 25 дек. — 200 л.; нива 20 дек. — 200 л.; нива 8 дек. — 48 л.; ливада 4 дек. — 29 л.; лозе 6 дек. — 320 л.; лозе 3 дек. — 93 л.; половина отъ нива 80 дек. — 400 лева.

Всичкитъ имоти се намиратъ въ и около Николаевка. Продажбата ще произведа въ канцеларията на сжд. пристаство. Желаящитъ да купжтъ нѣкой отъ имотитъ нека се явятъ.

Варна, 2 Декември 1896 год.

Пом. Сжд. Приставъ: Кутевъ.

3—71—1

№ 3416.

Въ допълнение на обявлението ми подъ № 3074 отъ 20-й Октомври т. г., публикувано трикратно въ „Държавенъ Вѣстникъ“, брой 258 отъ 23 миналий м-цъ, съ настоящето си съобщавамъ на интересующитъ се, че съобразно чл. чл. 1021, 1025 и 1020 отъ Гражданското Сждопроизводство публичната продажба на долуозначения недвижимъ имотъ ще почне отъ 9 този мѣсець, ще продължава до 9 Януарий 1879 година год., часа до 5 вечерята, и въ десетъ дневенъ срокъ съ пвора

наддаване 5% а именно: Къщата въ Варна IV участъкъ подъ № 1235 между сѣсѣди: Сава Деневъ, Панайотъ Пенковъ и отъ двѣ страни нѣтъ, построена на два етажъ, въ горний — двѣ стаи, едно салонче, въ дълний — една стая и катойче, построена на около 60 кв. метра, отъ дървено тухленъ материалъ, покривъ керемиденъ съ дворъ около 160 кв. метра.

Помѣнатата къща е ипотекриана на Братия А. Паница сръщу заемъ 1200 лева и други разности. Цървоначална цѣна 2000 лева, нъ като е втора продажба ще почне отъ ипотечния заемъ

Желаящитъ да взематъ участие въ тържѣтъ можжтъ да прѣглеждатъ книжата по продажбата всѣки присжтственъ день и часъ въ канцеларията ми.

Варна, 9 Декември 1896 год.

п. Сжд. Приставъ: Н. Т. Новаковъ.

3—72—1

№ 3502.

За удовлетворение искжтъ на Апелъ Ов. Апеловъ, отъ Хасанъ Ахмедовъ Бабаоглу изъ Варна, по изпълнителния листъ подъ № 2028, издаденъ отъ III Варненский Мировий Сждия, за 280 лева и др. лихви и разности, обявямъ на интересующитъ се, че съобразно чл. чл. 1004, 2021 и 1025 отъ Гражданското Сждопроизводство слѣдъ двѣ недѣли отъ послѣдното трикратно публикуване настоящето ми въ вѣстникъ „Свободенъ Гражданинъ“, публичната продажба на долуозначеното лозе, ще почне и продължава 31 день, и въ десетъ дневенъ срокъ съ наддаване 5% а именно: Едно лозе отъ единъ увратъ въ Варненскитъ лозя мѣстность „Сръдня Коварджа“ при сѣсѣди: Гарабестъ Симониянъ Петръ Янакиджикоглу, Лазаръ Кировъ и Апелъ Ов. Апеловъ, първоначална цѣна 150 лева.

Желаящитъ да взематъ участие въ тържѣтъ можжтъ да прѣглеждатъ книжата по продажбата всѣки присжтственъ день и часъ въ канцеларията ми,

Варна, 12 Декември 1896 год.

3—73—1

п. Сжд. Приставъ: Н. Т. Новаковъ.

№ 3419.

Въ допълнение на обявлението ми подъ № 3075 отъ 29 октомври т. г., публикувано трикратно въ „Държавний Вѣстникъ“, брой 258 отъ 23 миналий м-цъ, съ настоящето си съобщавамъ на интересующитъ се, че съобразно съ чл. чл. 1021 и 1025 отъ Гражданското Сждопроизводство публичната продажба на долуозначения недвижимъ имотъ почва отъ днесъ 9 Декември ще продължава до 9 Януарий 1897 год., часа до 5 вечерята и въ десетъ дневенъ срокъ съ право наддаване 5%, а именно: къщата въ Варна IV участъкъ подъ № 604. състояща се отъ двѣ стаи и една зала, построени отъ простъ дървенъ материалъ покривъ керемиденъ на около 50 кв. метра и дворъ около 100 кв. метра мѣжду сѣсѣди: Янн Георгиевъ, Юмеръ Демировъ, и отъ двѣтъ страни нѣтъ, принадлежаща на Юрданъ Юрдановъ, първоначална цѣна 750 лева. Помѣнатата къща е ипотекриана на В. С-іе Ст. Пейчеви сръщу заемъ 1000 лева и др.

Желаящитъ да взематъ участие въ тържѣтъ можжтъ да прѣглеждатъ книжата по продажбата, всѣки присжтственъ день и часъ въ канцеларията ми.

гр. Варна, 9 Декември 1896 г.

П. сжд. приставъ: Н. Т. Новаковъ.

3—74—1

№ 2422.

Въ допълнение на обявлението ми подъ № 3076 отъ 29 Октомври т. г., публикувано трикратно въ „Държавенъ Вѣстникъ“, брой 258 отъ 23 миналий м-цъ, съ настоящето си съобщавамъ на интересующитъ се, че съобразно чл. чл. 1004, 1000, 1021 и 1025 отъ Гражданското Сждопроизводство, публичната продажба на долуозначения недвижимъ имотъ ще почне отъ днесъ 9 Декември, и ще продължава до 9 Януарий 1897 год., вечерта часа 5, и въ десетъ дневенъ срокъ съ право наддаване 5% а именно: Една къща въ Варна IV участъкъ подъ № 91 между сѣсѣди: Парушъ Димитровъ, Моско Тодоровъ, Станю Кехая, Иова Иванова и нѣтъ, построена на около 80 кв. метра отъ каменнотухленъ материалъ, покривъ керемиденъ, двѣ стаи, и салонъ горе, долу една стая и катой съ дворъ около 280 кв. метра.

Първоначалната цѣна 4000 лева. Помѣнатата къща се продава за издѣлженне ипотечния заемъ на Ивана Тодорова, къмъ Варненский Банковъ клонъ отъ 1545 лева златни, и др. лихви и разности по изпълнителния листъ № 8354/96 год.

Желаящитъ да взематъ участие въ тържѣтъ можжтъ да прѣглеждатъ книжата по продажбата всѣки присжтственъ день и часъ въ канцеларията ми.

Варна, 9 Декември 1896 год.

3 75—1

п. Сжд. Приставъ: Н. Т. Новаковъ